

De Relatie tussen Ouderlijke Sturing en het Televisiegebruik van 4-12-Jarige Kinderen

Cursus: Thesis Pedagogische Wetenschappen

Cursuscode: 200600042

Naam werkgroepdocente: H. Vossen

Namen en studentnummers:

A. A. E. Driehuis – 4082249

I. van Leeuwen - 4166590

J. A. van Raamsdonk – 4136365

Werkgroep: 10

Subgroep: 5

Inleverdatum: 20 juni 2016

Abstract

The aim of this study was to examine the relationship between parental media mediation and television use in children aged 4 to 12 years. A relation was expected between parental media mediation and the amount of minutes the child is watching television as well as the type of television program the child especially watches. To collect the data, an online survey among 301 parents is used. Only Dutch-speaking parents with a child aged 4 to 12 years and with access to various types of media participated in the study. The results showed that there is no significant link between parental media mediation and the amount of minutes the child is watching television. Additionally, the results showed that there is a significant link between active parental mediation and the child's educational television use and between co-viewing and the child's entertaining television use. There was no significant link between restrictive parental mediation and the child's violent television use.

Keywords: parental media mediation, frequency television use, television content

De Relatie tussen Ouderlijke Sturing en het Televisiegebruik van 4-12-Jarige Kinderen

Zelfs in tijden waarin veel nieuwe media beschikbaar zijn, zoals computers, tablets en games, besteden de meeste kinderen in geïndustrialiseerde landen het grootste deel van hun vrije tijd aan televisiekijken (Brouwer et al., 2011; Marshall & Ramirez, 2011; Marshall, Gorely, & Biddle, 2006; Pijpers & Schols, 2013). Kinderen in de basisschoolleeftijd kijken gemiddeld drie uur per dag naar de televisie (Jordan, Hersey, McDivitt, & Heitzler, 2006; Roberts & Foehr, 2008). De tijd die kinderen aan televisiekijken besteden, neemt nog altijd elk jaar toe. In de afgelopen tien jaar is de tijd die 8 tot 12-jarige kinderen besteden aan televisiekijken toegenomen met 38 minuten per dag (Rideout, Foehr, & Roberts, 2010).

Of televisiegebruik vooral negatieve of positieve effecten heeft op kinderen, hangt af van de inhoud van het televisieprogramma waar het kind naar kijkt en van de hoeveelheid tijd dat het kind besteedt aan televisiekijken (Christakis et al., 2004; Dennison et al., 2002; Gentile, Lynch, Linder, & Walsh, 2004; Linebarger & Walker, 2005). Zo kan overmatig televisiegebruik aandachtsproblemen (Christakis, Zimmerman, DiGiuseppe, & McCarty, 2004), gedragsproblemen, verslechterde academische prestaties (Jolin & Weller, 2011; Strasburger, Jordan, & Donnerstein, 2010), middelengebruik (Strasburger, Jordan, & Donnerstein, 2010), ongezonde eetpatronen (Landhuis, Poulton, Welch, & Hancox, 2008) en overgewicht (Dennison, Erb, & Jenkins, 2002; Gable, Chang, & Krull, 2007; Reilly et al., 2005) tot gevolg hebben. Tevens kunnen kinderen minder gevoelig worden voor geweld wanneer ze vaak worden blootgesteld aan gewelddadige televisieprogramma's (An & Lee, 2010). Naast negatieve effecten kan televisiegebruik ook positieve effecten hebben op kinderen. Het kan onder andere zorgen voor goede academische prestaties op latere leeftijd (Anderson, Huston, Schmitt, Linebarger, & Wright, 2001), voor het sneller aanleren van een taal (Linebarger & Walker, 2005; Wright et al., 2001) en voor het verwerven van betere sociale vaardigheden (Jinqiu & Xiaoming, 2004; Mares & Woodard, 2005).

Ouders spelen een belangrijke rol bij het reguleren van het televisiegebruik van hun kinderen. Zij kunnen het televisiegebruik sturen door bijvoorbeeld regels te stellen of door met hun kinderen te praten over zaken die op televisie verschijnen (Clark, 2011). Het is belangrijk om aandacht te besteden aan de relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van kinderen, omdat er aan overmatig televisiegebruik en het bekijken van bepaalde televisieprogramma's negatieve consequenties zijn verbonden. In de huidige studie zal dan ook de relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van kinderen in de leeftijd van 4 tot en met 12 jaar onderzocht worden.

Er is al veel onderzoek gedaan naar het mediagebruik van kinderen en wat de effecten daarvan zijn op hun gedrag. Echter, veel media-onderzoek is specifiek gericht op het kind en er wordt minder onderzocht wat de rol van de context daarbij is (Vittrup,

2009). Er is namelijk minder onderzoek gedaan naar de relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van hun kinderen (Nikken & Schols, 2015). Tevens is het maatschappelijk relevant dat de relatie tussen ouderlijke sturing en televisiegebruik onderzocht wordt, omdat ouders een belangrijke rol spelen bij het televisiegebruik van hun kinderen en omdat ouders eventuele negatieve effecten kunnen verkleinen (Warren, 2005). Wanneer er meer informatie beschikbaar is over de relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van hun kinderen, kunnen ouders geadviseerd worden hoe zij op een adequate manier het televisiegebruik van hun kinderen kunnen sturen.

In de huidige studie zal dus de relatie tussen de ouderlijke sturing en het televisiegebruik van 4 tot en met 12-jarige kinderen onderzocht worden. Volgens de ouderlijke mediatietheorie kunnen ouders op verschillende manieren het televisiegebruik van hun kinderen bemiddelen (Clark, 2011; Warren, 2001). De ouderlijke mediatietheorie wordt internationaal geaccepteerd en vaak gehanteerd (An & Lee, 2010; Gentile et al., 2014; Warren, 2005; Warren, Gerke, & Kelly, 2002). De ouderlijke mediatietheorie beschrijft hoe ouders door middel van communicatiestrategieën de negatieve effecten van media kunnen verkleinen. Er zijn drie verschillende communicatiestrategieën, namelijk restrictieve sturing, actieve sturing en co-viewing (o.a. Clark, 2011; Gentile, Nathanson, Rasmussen, Reimer, & Walsh, 2012; Padilla-Walker, Coyne, Fraser, Dyer, Yorgason, 2012).

Met restrictieve sturing wordt bedoeld dat ouders regels stellen met betrekking tot de hoeveelheid televisiegebruik en het kijken van bepaalde televisieprogramma's. Ouders kunnen bijvoorbeeld regels hebben over hoe lang en wanneer hun kinderen televisie mogen kijken. Daarnaast kunnen ze regels hebben over welke programma's hun kinderen wel of niet mogen bekijken (Nathanson, 2001; Valkenburg et al., 1999). Actieve sturing houdt in dat ouders het televisiegebruik van hun kinderen begeleiden door uitleg te geven over zaken die kinderen op de televisie te zien krijgen (Nathanson, 2002; Valkenburg, Krmar, Peeters, & Marseille, 1999) Zo leren kinderen te begrijpen waarom hun ouders sommige programma's goed of slecht vinden. Tevens leren kinderen van hun ouders dat wat ze te zien krijgen op televisie niet altijd overeenkomt met de werkelijkheid. Hierdoor worden kinderen sceptischer over de inhoud van televisieprogramma's (Clark, 2011; Nathanson, 2002; Vittrup, 2009). Actieve sturing wordt over het algemeen minder vaak toegepast in vergelijking met de andere twee vormen van sturing (Barkin, Richardson, Klinepeter, Finch, & Krmar, 2006). Tenslotte houdt co-viewing in dat ouders samen met hun kinderen naar televisieprogramma's kijken, zonder doelgericht commentaar of uitleg te geven over deze programma's (Valkenburg et al., 1999). Er zijn verschillende redenen waarom ouders samen met hun kinderen televisiekijken. Ouders willen bijvoorbeeld tijd doorbrengen met hun kinderen (Crosnoe & Trinitapoli, 2008). Daarnaast geeft het ouders iets om met hun kinderen over

te praten (Jordan et al., 2006). Van de drie strategieën laten ouders co-viewing het vaakst zien (Valkenburg et al., 1999). Dit is met name het geval wanneer hun kinderen tussen de 6 en 11 jaar oud zijn (Bleakley et al., 2013).

In deze studie zal de volgende vraag onderzocht worden: In hoeverre is er een relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van kinderen in de leeftijd van 4 tot en met 12 jaar? Er zal onderzocht worden in hoeverre restrictieve sturing, actieve sturing en co-viewing samenhangen met het televisiegebruik van 4 tot en met 12-jarige kinderen. Ten eerste zal onderzocht worden of de mate van een bepaald type sturing samenhangt met de mate van televisiekijken van kinderen. Ten tweede zal onderzocht worden of de mate van een bepaald type sturing samenhangt met een bepaald soort televisieprogramma.

Het televisiegebruik in deze studie wordt onderverdeeld in frequentie en inhoud. Enerzijds zal onderzocht worden hoeveel dagen in de week en hoeveel uren en minuten op een dag kinderen televisiekijken (Nikken & Schols, 2015). Anderzijds zal onderzoek gedaan worden naar het gebruik van verschillende soorten televisieprogramma's. Er worden hierbij drie soorten programma's onderscheiden, namelijk programma's met een educatieve, een gewelddadige en een vermakelijke inhoud. Programma's met een educatieve inhoud hebben als doel om kinderen iets te leren. Programma's met een gewelddadige inhoud gaan over al het geweld dat levende wezens elkaar aan kunnen doen en programma's met een vermakelijke inhoud hebben als doel om kinderen te entertainen.

In totaal zijn er zes hypothesen opgesteld. Hypothese 1 veronderstelt een positieve relatie tussen de mate van actieve ouderlijke sturing en de mate van televisiegebruik van het kind. Hypothese 2 veronderstelt een negatieve relatie tussen restrictieve ouderlijke sturing en de mate van televisiegebruik van het kind. Uit onderzoek van Bleakley et al. (2013), Brozekowski & Robinson (2007) en Vandewater et al. (2005) blijkt namelijk dat wanneer ouders meer restrictieve sturing toepassen, kinderen gemiddeld minder televisiekijken dan wanneer ouders minder restrictieve sturing toepassen. Hypothese 3 veronderstelt een positieve relatie tussen co-viewing en de mate van televisiegebruik van het kind. Hypothese 3 is opgesteld doordat uit de onderzoeken van Bleakley et al. (2013) en Mora, Ho, & Krider (2011) blijkt dat wanneer er binnen een gezin meer co-viewing plaatsvindt, kinderen gemiddeld vaker televisiekijken dan wanneer er minder co-viewing plaatsvindt. Hypothese 4 veronderstelt een positieve relatie tussen de mate van ouderlijke actieve sturing en het educatieve televisiegebruik van het kind. Uit onderzoek van Nikken en Schols (2015) blijkt namelijk dat wanneer ouders meer actieve sturing toepassen, kinderen meer kijken naar educatieve televisieprogramma's. Hypothese 5 veronderstelt een negatieve relatie tussen de mate van ouderlijke restrictieve sturing en het gewelddadige televisiegebruik van het

kind. Uit onderzoek van Nikkelen, Vossen, Piotrowski, & Valkenburg (in press) blijkt namelijk dat wanneer ouders meer restrictieve sturing toepassen, kinderen minder vaak naar gewelddadige televisieprogramma's kijken. Hypothese 6 veronderstelt een positieve relatie tussen de mate van co-viewing en het gemakkelijke televisiegebruik van het kind. De zesde hypothese is opgesteld, omdat uit onderzoek van Warren (2001) blijkt dat wanneer ouders meer aan co-viewing doen, kinderen meer naar gemakkelijke televisieprogramma's kijken.

Methode

Design, Steekproef en Procedure

Door middel van een cross-sectioneel onderzoeksdesign is de onderzoeksvraag beantwoord. Er is gekozen voor cross-sectioneel onderzoek, omdat er zo in een relatief korte tijd veel antecedenten en uitkomsten gemeten konden worden. Bovendien is het doel van de huidige studie om alleen naar een relatie te kijken tussen variabelen. Om de gegevens te kunnen verzamelen is er gebruik gemaakt van een online vragenlijst.

Aan het onderzoek konden uitsluitend Nederlandssprekende ouders meedoen met een kind in de leeftijd van 4 tot en met 12 jaar en die de beschikking hebben over verschillende media. De vragenlijst is door 301 ouders ingevuld, daarvan zijn er 279 meegenomen in het onderzoek. Ouders die de leeftijd van hun kind niet hadden ingevoerd en ouders die de vragenlijst hadden ingevuld over een kind jonger dan 4 of ouder dan 12 jaar werden uit het databestand gehaald. Daarnaast zijn de uitschieters uit het bestand gehaald.

Ouders in de omgeving en kennissenkring van de onderzoekers zijn benaderd en aan hen is gevraagd of zij bereid waren om aan een onderzoek mee te doen. Ook is aan deze ouders gevraagd of zij nog familie of kennissen hadden die ook kinderen in deze leeftijdscategorie hebben die de online vragenlijst zouden willen invullen. Tevens is er een oproep geplaatst op socialenetwerksites. De steekproeftrekking was select. Er is namelijk gebruik gemaakt van een sneeuwbalsteekproef en een gemaksteekproef om de participanten te werven. Er is voor een sneeuwbalsteekproef gekozen, omdat voor het onderzoek een specifieke groep mensen benaderd moest worden, namelijk ouders die een kind hebben in de leeftijd van 4 tot en met 12 jaar. Het was dus niet mogelijk om een aselechte steekproef te trekken, want de participanten moesten aan bepaalde kenmerken voldoen (Handcock & Gile, 2011). De participanten kregen enkel te horen dat de online vragenlijst over de rol van media in het gezin zou gaan. Dit was om te voorkomen dat participanten bewust of onbewust hun antwoorden op het onderwerp zouden aanpassen. De ouders die participeerden in het onderzoek, konden via een link de online vragenlijst invullen. Dit konden zij doen op een zelf gekozen plek en tijdstip. Deelname aan het onderzoek was vrijwillig en de participanten hebben met de deelname ingestemd. Tevens hadden de participanten het recht om op elk moment hun deelname

aan het onderzoek in te trekken. Echter, nadat ouders de online vragenlijst ingevuld en verstuurd hadden, konden zij hun deelname niet meer ongedaan maken. De vragenlijst was namelijk anoniem, dus achteraf kon niet achterhaald worden welke vragenlijst door welke participant was ingevuld.

Meetinstrumenten

Ouderlijke sturing. Door middel van een samengestelde vragenlijst is de ouderlijke sturing gemeten (Valkenburg, Krcmar, Peeters, & Marseille, 1999). Het instrument bestaat uit drie schalen die zijn gebruikt in de huidige studie: Restrictieve mediasturing, actieve mediasturing en co-use. De schaal restrictieve mediasturing bestaat uit zes items. Een voorbeelditem van deze schaal is "Hoe vaak beperkt u de tijd dat uw kind media mag gebruiken?". De schaal actieve mediasturing bestaat ook uit zes items. Een voorbeelditem van deze schaal is "Hoe vaak zegt u tegen uw kind dat bepaalde dingen die in een televisieprogramma of film gebeuren verkeerd zijn?". Ten slotte bestaat de schaal co-viewing ook uit zes items. Een voorbeelditem van deze schaal is "Hoe vaak kijkt u samen met uw kind naar een programma of speelt u samen een game dat u beide leuk vindt?". De respondenten konden de items beantwoorden op een 4-puntsschaal (1 = nooit, 2 = bijna nooit, 3 = soms, 4 = vaak). Voor elke type sturing is van alle bijbehorende vragen uit de vragenlijst een gemiddelde berekend voor elke respondent. Zie Tabel 1 voor de gemiddelden, standaarddeviaties en Pearson correlatiecoëfficiënten.

Frequentie televisiegebruik kind. Door middel van een samengestelde vragenlijst is de frequentie van het televisiegebruik van kinderen gemeten (Nikken & Schols, 2015). De volgende twee vragen zijn gesteld: "Hoeveel dagen per week kijkt uw kind naar de televisie?" en "Hoeveel uren en minuten per dag?" De respondenten konden de items op de schaal aantal dagen per week beantwoorden op een 9-puntsschaal (1 = nooit, 2 = > 1, 3 = 1, 3 = 2, 4 = 3, 5 = 4, 6 = 5, 7 = 6, 8 = 6, 9 = 7 dagen per week). Het aantal uren en minuten televisiekijken per dag werd door middel van een open vraag beantwoord. Vervolgens is het aantal uren omgezet naar het aantal minuten en is opgeteld bij het aantal minuten. Daarna is het aantal minuten televisiekijken per dag vermenigvuldigd met het aantal dagen televisiekijken per week. Uiteindelijk is hier de variabele aantal minuten televisiekijken per week uit gekomen. Zie Tabel 1 voor de gemiddelden, standaarddeviaties en Pearson correlatiecoëfficiënten.

Type inhoud televisiegebruik kind. Door middel van een samengestelde vragenlijst is de inhoud van het televisiegebruik van kinderen gemeten. Het gebruik van gewelddadige, vermakelijke en educatieve televisieprogramma's worden alle drie door één item gemeten. De items waren: Hoe vaak wordt uw kind blootgesteld aan gewelddadige/vermakelijke/educatieve televisieprogramma's? De respondenten konden de items beantwoorden op een 5-puntsschaal (1 = nooit, 2 = bijna nooit, 3 = regelmatig,

4 = vaak, 5 = heel vaak). Zie Tabel 1 voor de gemiddelden, standaarddeviaties en Pearson correlatiecoëfficiënten.

Analyse

Om de vragenlijsten te kunnen verwerken, is er gebruik gemaakt van het programma SPSS versie 22. Er is een *Principal Axis Factoring* (PAF) uitgevoerd met oblique rotatie. De factoranalyse is uitgevoerd voor ouderlijke mediasturing. Toen er een factoranalyse uitgevoerd werd over ouderlijke mediasturing met een eigenwaarde van één als grens, kwamen er vier factoren uit de factoranalyse met een eigenwaarde hoger dan één. Ouderlijke mediasturing zou volgens de factoranalyse dus uit vier factoren bestaan, maar in onderzoeken komen herhaaldelijk drie factoren naar voren. Het lijkt erop dat de schaal restrictieve sturing in twee subfactoren werd verdeeld. In de huidige studie is er meer aandacht voor restrictieve sturing in het algemeen. Daarom is het vaste aantal factoren op drie gezet, waardoor er toch drie factoren uitkwamen. De drie factoren vertegenwoordigen de schalen restrictieve mediasturing, actieve mediasturing en co-viewing en verklaren gezamenlijk 37,57% van de variantie. Cronbach's alpha bij de schaal restrictieve mediasturing is $\alpha = 0,63$, Cronbach's alpha bij de schaal actieve mediasturing is $\alpha = 0,71$ en Cronbach's alpha bij de schaal co-viewing is $\alpha = 0,72$. De betrouwbaarheid van de drie schalen was dus goed.

Er zijn meerdere multiële regressieanalyses uitgevoerd. De onafhankelijke variabele is de mate van sturing. Deze variabele is van ratio meetniveau en bestaat uit drie categorieën. De afhankelijke variabele is het televisiegebruik van kinderen. Enerzijds is er bekeken hoeveel minuten per week kinderen televisiekijken. Deze variabele is van ratio meetniveau. Daarnaast is er gekeken hoe vaak kinderen naar een bepaald type (educatief, gewelddadig of vermakelijk) televisieprogramma keken. Deze variabele is van interval meetniveau. De regressieanalyses zijn uitgevoerd met een α van 0,05. Er zijn telkens twee covariabelen meegenomen in de analyse, namelijk de leeftijd van het kind en het opleidingsniveau van de ouder. Deze covariabelen zijn meegenomen aangezien uit eerder onderzoek is gebleken dat deze variabelen een belangrijke rol kunnen spelen bij de sturing die ouders geven aan hun kinderen omtrent hun televisiegebruik (Gentile et al., 2012; Nikken & Schols, 2015; Vittrup, 2009).

Resultaten

Beschrijvende Statistiek

In Tabel 1 is een overzicht gegeven van de gemiddelden, standaarddeviaties en de correlaties tussen de variabelen die gebruikt zijn in de analyses. Uit Tabel 1 is af te lezen dat er een positieve significante relatie bestaat tussen de drie vormen van sturing, namelijk tussen restrictieve sturing en actieve sturing, tussen co-viewing en actieve sturing en tussen co-viewing en restrictieve sturing. Wanneer ouders dus meer gebruik maken van het ene type sturing, maken zij ook vaker gebruik van het andere type

sturing. Er bestaat ook een positieve significante relatie tussen gemakkelijk televisiegebruik en co-viewing en tussen educatief televisiegebruik en actieve sturing. Dat betekent dat kinderen meer gemakkelijke televisieprogramma's kijken wanneer ouders meer aan co-viewing doen en dat kinderen vaker educatieve televisieprogramma's kijken wanneer ouders meer aan actieve sturing doen. Wat opvalt is dat er een nog sterker positieve significante relatie bestaat tussen educatief televisiegebruik en co-viewing, wat betekent dat kinderen veel naar educatieve televisieprogramma's kijken wanneer ouders veel co-viewing toepassen. Verder is er geen significante relatie gevonden tussen gewelddadig televisiegebruik en restrictieve sturing.

Voor de covariabelen geldt dat er een negatieve significante relatie bestaat tussen leeftijd van het kind en restrictieve sturing, wat wil zeggen dat hoe ouder het kind is, hoe minder restrictieve sturing plaatsvindt. Er bestaat een positieve significante relatie tussen het aantal minuten televisiekijken per week en leeftijd van het kind. Dat betekent dat het kind meer televisiekijkt naarmate het kind ouder is. Er bestaat ook een positieve significante relatie tussen gewelddadig televisiegebruik en leeftijd van het kind, wat betekent dat het kind meer naar gewelddadige televisieprogramma's kijkt naarmate het kind ouder wordt. Voor opleidingsniveau van de ouder bestaat er een negatieve significante relatie met aantal minuten televisiekijken per week tv. Dat wil zeggen dat het kind minder minuten per week televisiekijkt naarmate het opleidingsniveau van de ouder hoger is. Daarnaast valt op dat er een negatieve significante relatie bestaat tussen opleidingsniveau van de ouder en actieve sturing. Dit betekent dat hoe hoger het opleidingsniveau van de ouder is, hoe minder actieve sturing zij zullen toepassen.

Tabel 1

Gemiddelden, Standaarddeviaties en Pearson Correlatiecoëfficiënten (N = 279)

	<i>M</i>	<i>SD</i>	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1. Actieve sturing	2,80	0,59	-								
2. Restrictieve sturing	3,29	0,46	0,52**	-							
3. Co-viewing	3,11	0,45	0,48**	0,26**	-						
4. Minuten per week tv	659,87	377,98	0,00	-0,09	0,05	-					
5. Educatieve tv	3,05	0,90	0,14*	0,06	0,27**	0,12*	-				
6. Gewelddadige tv	1,92	0,79	0,01	0,00	0,02	0,11	-0,02	-			
7. Vermakelijke tv	3,52	0,81	-0,03	-0,02	0,15*	0,11	0,17**	0,22**	-		
8. Leeftijd kind	7,68	2,47	0,09	-0,16**	0,03	0,13*	-0,06	0,24**	-0,03	-	
9. Opleidingsniveau ouder	5,29	1,39	-0,13*	-0,05	-0,03	-0,22**	0,09	-0,08	0,00	-0,18**	-

Noot * $p < 0,05$; ** $p < 0,01$

De Relatie tussen Type Sturing van de Ouder en Frequentie Televisiegebruik van het Kind

Hypothese 1, 2 en 3 zijn getoetst door middel van drie multi-pele regressieanalyses, waarbij het aantal minuten televisiekijken per week de afhankelijke variabele is en de mate van type sturing (actieve sturing, restrictieve sturing en co-viewing), leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder de onafhankelijke variabelen zijn.

Hypothese 1 veronderstelt een positieve relatie tussen actieve sturing van de ouder en het televisiegebruik van het kind. Het regressiemodel is significant ($F(3, 275) = 5,71, p = 0,001$). Dit betekent dat het regressiemodel bruikbaar is om het televisiegebruik van het kind te voorspellen. Actieve sturing, leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder voorspellen gezamenlijk 5,90% van de totale verklaarde variantie van het televisiegebruik ($R^2 = 0,06$). De gestandaardiseerde regressiecoëfficiënten, de t -waarden en p -waarden zijn gerapporteerd in Tabel 2. In deze tabel is te zien dat er geen significante positieve relatie is tussen actieve sturing van de ouder en het televisiegebruik van het kind. Hypothese 1 wordt verworpen.

Hypothese 2 veronderstelt een negatieve relatie tussen restrictieve sturing van de ouder en het televisiegebruik van het kind. Het regressiemodel is significant ($F(3, 275) = 6,45, p < 0,001$). Dit betekent dat het regressiemodel bruikbaar is om het televisiegebruik van het kind te voorspellen. Restrictieve sturing, leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder voorspellen gezamenlijk 6,60% van de totale verklaarde variantie van het televisiegebruik ($R^2 = 0,07$). De gestandaardiseerde regressiecoëfficiënten, de t -waarden en p -waarden zijn gerapporteerd in Tabel 2. In deze tabel is te zien dat er geen significante negatieve relatie is tussen restrictieve sturing van de ouder en het televisiegebruik van het kind. Hypothese 2 wordt verworpen.

Hypothese 3 veronderstelt dat er een positieve relatie is tussen co-viewing en het televisiegebruik van het kind. Het regressiemodel is significant ($F(3, 275) = 5,81, p = 0,001$). Dit betekent dat het regressiemodel bruikbaar is om het televisiegebruik van het kind te voorspellen. Co-viewing, leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder voorspellen gezamenlijk 6,00% van de totale verklaarde variantie van het televisiegebruik ($R^2 = 0,06$). De gestandaardiseerde regressiecoëfficiënten, de t -waarden en p -waarden zijn gerapporteerd in Tabel 2. In deze tabel is te zien dat er geen significante positieve relatie is tussen co-viewing en het televisiegebruik van het kind. Hypothese 3 wordt verworpen.

Daarnaast is in Tabel 2 te zien dat in alle drie de analyses de leeftijd van het kind niet gerelateerd is aan de het televisiegebruik van het kind. Dit betekent dat jongere en oudere kinderen ongeveer evenveel televisiekijken. Opleidingsniveau van de ouders is

wel gerelateerd aan het televisiegebruik van het kind. Wanneer de ouders lager opgeleid zijn, kijken hun kinderen minder televisie dan wanneer de ouders hoger opgeleid zijn.

Tabel 2

Gestandaardiseerde Regressiecoëfficiënten (β), T-waarden en P-waarden van Drie Typen Sturing

Variabele	β	t	p
Model 1			
(Constant)		5,43	<0,001
Actieve sturing	-0,03	-0,52	0,604
Leeftijd kind	0,10	1,65	0,100
Opleidingsniveau ouder	-0,21	-3,46	0,001
Model 2			
(Constant)		5,15	<0,001
Restrictieve sturing	-0,09	-1,53	0,126
Leeftijd kind	0,08	1,34	0,182
Opleidingsniveau ouder	-0,21	-3,54	<0,001
Model 3			
(Constant)		3,67	<0,001
Co-viewing	0,04	0,75	0,452
Leeftijd kind	0,10	1,60	0,110
Opleidingsniveau ouder	-0,20	-3,40	0,001

Relatie tussen Type Sturing van de Ouder en Type Inhoud Televisiegebruik van het Kind

Hypothese 4, 5 en 6 zijn getoetst door middel van drie multipale regressieanalyses, waarbij type televisieprogramma (vermakelijk, gewelddadig en educatief) de afhankelijke variabele is en mate van type sturing (actief, restrictief en co-viewing), leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder de onafhankelijke variabelen zijn.

Hypothese 4 veronderstelt een positieve relatie tussen actieve sturing van de ouder en het educatieve televisiegebruik van het kind. Het regressiemodel is significant ($F(3, 275) = 3,21, p = 0,024$). Dit betekent dat het regressiemodel bruikbaar is om de blootstelling aan educatieve televisieprogramma's te voorspellen. Actieve sturing, leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder voorspellen gezamenlijk 2,30% van de totale verklaarde variantie van het educatieve televisiegebruik ($R^2 = 0,02$). De gestandaardiseerde regressiecoëfficiënten, de t -waarden en p -waarden zijn gerapporteerd in Tabel 3. In deze tabel is te zien dat er een significante positieve relatie

is tussen de mate van actieve sturing van ouders en het educatieve televisiegebruik van het kind. Dit betekent dat wanneer ouders meer actieve sturing laten zien hun kinderen vaker naar educatieve televisieprogramma's kijken. Hypothese 4 wordt aangenomen. Daarnaast is in Tabel 3 te zien dat zowel leeftijd van het kind als opleidingsniveau van de ouder niet gerelateerd zijn aan het educatieve televisiegebruik van het kind.

Tabel 3

Gestandaardiseerde Regressiecoëfficiënten (β), T-waarden en P-waarden voor Educatief Televisiegebruik

Variabele	β	t	p
(Constant)	-	5,47	0,000
Actieve sturing	0,16	2,61	0,009
Leeftijd kind	-0,05	-0,83	0,410
Opleidingsniveau ouder	0,10	1,68	0,095

Hypothese 5 veronderstelt een negatieve relatie tussen restrictieve sturing van de ouder en het gewelddadige televisiegebruik van het kind. Het regressie model is significant ($F(3, 275) = 6,00, p = 0,001$). Dit betekent dat het regressiemodel bruikbaar is om blootstelling aan gewelddadige televisieprogramma's te voorspellen. Restrictieve sturing, leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder voorspellen gezamenlijk 6,10% van de totale verklaarde variantie van gewelddadige televisie ($R^2 = 0,06$). De gestandaardiseerde regressiecoëfficiënten, de t -waarden en p -waarden zijn gerapporteerd in Tabel 4. In deze tabel is te zien dat er geen significante negatieve relatie is tussen restrictieve sturing van de ouder en het gewelddadige televisiegebruik van het kind. Hypothese 5 wordt verworpen. Daarnaast is in Tabel 4 af te lezen dat de leeftijd van het kind gerelateerd is aan het gewelddadige televisiegebruik van het kind, maar opleidingsniveau van de ouder niet.

Tabel 4

Gestandaardiseerde Regressiecoëfficiënten (β), T-waarden en P-waarden voor Gewelddadig Televisiegebruik

Variabele	β	t	p
(Constant)	-	2,64	0,009
Restrictieve sturing	0,04	0,70	0,487
Leeftijd kind	0,24	4,02	<0,001
Opleidingsniveau ouder	-0,03	-0,58	0,566

Hypothese 6 veronderstelt een positieve relatie tussen co-viewing van de ouder en het gemakkelijke televisiegebruik van het kind. Het regressiemodel is niet significant ($F(3, 275) = 2,24, p = 0,084$). Dit betekent dat het regressiemodel niet bruikbaar is om

de blootstelling aan educatieve televisieprogramma's te voorspellen. Co-viewing, leeftijd van het kind en opleidingsniveau van de ouder voorspellen gezamenlijk 2,40% van de totale verklaarde variantie van vermakelijk televisiegebruik ($R^2 = 0,02$). De gestandaardiseerde regressiecoëfficiënten, de t -waarden en p -waarden zijn gerapporteerd in Tabel 5. In deze tabel is te zien dat er een significante positieve relatie is tussen co-viewing en het vermakelijke televisiegebruik van het kind. Dit betekent dat kinderen vaker naar vermakelijke televisieprogramma's kijken wanneer ouders meer aan co-viewing doen. Hypothese 6 wordt aangenomen. Daarnaast is in Tabel 5 te zien dat zowel leeftijd van het kind als opleidingsniveau van de ouder niet gerelateerd is aan het vermakelijke televisiegebruik van het kind.

Tabel 5

Gestandaardiseerde Regressiecoëfficiënten (β), T-waarden en P-waarden voor Vermakelijk Televisiegebruik

Variabele	β	t	p
(Constant)	-	6,32	0,000
Co-viewing	0,15	2,55	0,011
Leeftijd kind	-0,03	-0,50	0,615
Opleidingsniveau ouder	0,01	0,13	0,895

Discussie

De vraag die in deze studie centraal staat, luidt: In hoeverre is er een relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van kinderen in de leeftijd van 4 tot en met 12 jaar? Om de hoofdvraag volledig te kunnen beantwoorden, zijn er zes hypothesen opgesteld. De eerste drie hypothesen hebben betrekking op de relatie tussen de mate van ouderlijke sturing (restrictieve sturing, actieve sturing en co-viewing) en de frequentie van televisiegebruik van kinderen. Uit de resultaten blijkt geen relatie tussen de mate van type sturing door ouders en de frequentie van het televisiegebruik van het kind. De laatste drie deelvragen hebben betrekking op de relatie tussen ieder type ouderlijke sturing (restrictieve sturing, actieve sturing en co-viewing) en een type televisieprogramma (educatief, gewelddadig en vermakelijk). Uit de resultaten blijkt wel een relatie tussen een type ouderlijke sturing en een type televisieprogramma.

Met betrekking tot de frequentie van televisiegebruik veronderstelt Hypothese 1 een positieve relatie tussen de mate van actieve sturing van ouders en de mate van televisiegebruik van het kind. Uit de resultaten blijkt dat deze hypothese niet aangenomen kan worden. Dit betekent dat wanneer ouders meer actieve sturing laten zien, het televisiegebruik van het kind niet toeneemt. Aangezien er voorheen nog geen onderzoek gedaan is naar deze relatie, kon er geen vergelijking worden gemaakt met andere studies.

Hypothese 2 veronderstelt een negatieve relatie tussen de mate van restrictieve sturing van ouders en de mate van televisiegebruik van het kind. Uit de resultaten blijkt dat deze hypothese niet aangenomen kan worden. Dit betekent dat wanneer ouders meer restrictieve sturing laten zien, het televisiegebruik van het kind niet afneemt. Dit komt niet overeen met eerder onderzoek (Bleakley et al., 2013; Borzekowski & Robinson, 2007; Vandewater et al., 2005). Een mogelijke verklaring voor dit verschillende resultaat is een verschil in de manier waarop het televisiegebruik van kinderen is gemeten. Zo werd televisiegebruik in het onderzoek van Bleakley et al. (2013) breder gemeten. Programma's en films die gekeken werden op de computer worden ook gezien als televisiegebruik, waardoor er meer televisiegebruik bij kinderen is gerapporteerd vergeleken met het huidige onderzoek. In de huidige studie is alleen het televisiekijken zelf meegenomen in het onderzoek. Een tweede verklaring zou het verschil in het gebruikte leeftijdsbereik kunnen zijn. In de huidige studie is er een redelijk breed leeftijdsbereik gebruikt. Dit bereik is in de andere onderzoeken vaak kleiner. De mate waarin ouders restrictieve sturing toepassen kan afhangen van de leeftijd van het kind. Wanneer er dus een groot leeftijdsbereik wordt gebruikt, kan de mate van restrictieve sturing meer verschillen tussen ouders dan wanneer er een klein leeftijdsbereik wordt gebruikt.

Hypothese 3 veronderstelt een positieve relatie tussen de mate van co-viewing en de mate van televisiegebruik van het kind. Uit de resultaten blijkt dat deze hypothese niet aangenomen kan worden. Dit betekent dat wanneer ouders meer samen met hun kind televisiekijken, het televisiegebruik van het kind niet toeneemt. Dit komt niet overeen met eerder onderzoek (Bleakley et al., 2013; Mora, Ho, & Krider, 2011). Een mogelijke verklaring voor deze verschillende resultaten is dat het onderzoek van Mora, Ho and Krider (2011) gaat over co-viewing in Mexico. De huidige studie heeft co-viewing in Nederland gemeten. Er kan sprake zijn van een cultuurverschil, waardoor de resultaten kunnen verschillen van elkaar.

Met betrekking tot de hypothesen gericht op type televisieprogramma, veronderstelt Hypothese 4 een positieve relatie tussen de mate van actieve sturing van ouders en de mate van het educatieve televisiegebruik van het kind. Uit de resultaten blijkt dat deze hypothese aangenomen kan worden. Dit betekent dat wanneer ouders meer actieve sturing laten zien, hun kinderen meer naar televisieprogramma's kijken met een educatieve inhoud. Dit komt overeen met het onderzoek van Nikken & Schols (2015).

Hypothese 5 veronderstelt een negatieve relatie tussen de mate van restrictieve sturing van ouders en de mate van het gewelddadige televisiegebruik van het kind. Uit de resultaten blijkt dat deze hypothese niet aangenomen kan worden. Dit betekent dat wanneer ouders meer restrictieve sturing laten zien, hun kinderen niet minder naar

televisieprogramma's kijken met een gewelddadige inhoud. Dit komt niet overeen met eerder onderzoek (Nikkelen et al., in press). Een mogelijke verklaring voor het niet overeenkomen van de resultaten is dat er in het onderzoek van Nikkelen et al. (in press) naar de leeftijd 10 tot en met 14 jaar is gekeken. In de huidige studie is er gebruik gemaakt van een leeftijdsrange van 4 tot en met 12 jaar. Het kan zo zijn dat kinderen onder de 10 jaar geen tot weinig televisiekijken met een gewelddadige inhoud. Dan zou restrictieve sturing van de ouders dus minder aan de orde komen.

Hypothese 6 veronderstelt een positieve relatie tussen de mate van co-viewing en het gemakkelijke televisiegebruik van het kind. Uit de resultaten blijkt dat deze hypothese aangenomen kan worden. Dit betekent dat wanneer ouders meer aan co-viewing doen, hun kinderen meer naar televisieprogramma's kijken met een gemakkelijke inhoud. Dit komt overeen met het onderzoek van Warren (2001).

Zoals elke studie heeft de huidige studie ook een aantal sterke en zwakke punten. Een eerste sterk punt van deze studie is dat er onderzoek gedaan is naar de relatie tussen ouderlijke sturing en het televisiegebruik van kinderen. Veel onderzoeken die zijn uitgevoerd in het verleden waren specifiek gericht op het kind en er is minder onderzoek gedaan naar de rol van de context bij het televisiegebruik van het kind (Vittrup, 2009). De huidige studie heeft een deel van die context in acht genomen, namelijk de rol van ouderlijke sturing omtrent het televisiegebruik van het kind. Het tweede sterke punt van deze studie is de brede leeftijdscategorieën. Op deze manier is er veel informatie verzameld over het televisiegebruik van zowel jonge als oudere basisschoolleerlingen. Een derde sterk punt van deze studie is dat er sprake was van een redelijke spreiding in leeftijden. Van elke leeftijd zijn steeds ongeveer evenveel vragenlijsten ingevuld over kinderen tussen de 4 tot en met 12 jaar oud. Dat betekent dat de gehele populatie redelijk vertegenwoordigd wordt in deze steekproef.

Hoewel het brede leeftijdsbereik een sterk punt van de studie is, kan het tegelijkertijd ook een beperking zijn. Er is in de huidige studie gekozen voor de basisschoolleeftijd, namelijk 4 tot en met 12 jaar, maar de verschillen in televisiekijken tussen de jongste leeftijd en de oudste leeftijd van deze groep kunnen sterk uiteenlopen. Het is dus de vraag of het realistisch is om een gemiddelde van de mate van sturing te berekenen over dit leeftijdsbereik. Toekomstig onderzoek kan zich gaan richten op een verdeling hierin, bijvoorbeeld 4 tot en met 7 jaar en 8 tot en met 12 jaar, omdat zowel de mate van sturing als het kijken naar verschillende typen televisieprogramma's sterk kan verschillen tussen de jongste en de oudste kinderen uit dit grote leeftijdsbereik. Een tweede beperking is dat het tegenwoordig de vraag is of ouders wel weten hoe lang hun kind televisie kijkt en naar welke typen programma's het kind kijkt. Uit onderzoek blijkt namelijk dat kinderen tegenwoordig vaak een eigen televisie op hun slaapkamer hebben (Vittrup, 2009). Dit is in de huidige studie niet onderzocht, maar het kan wel een

belangrijke rol spelen. Op deze manier kunnen er grote verschillen bestaan tussen kinderen die wel een eigen televisie hebben en kinderen die geen eigen televisie op hun kamer hebben. In toekomstig onderzoek zal dan ook de mate van controle moeten worden meegenomen in plaats van enkel de mate van sturing. Een laatste beperking is dat het meetinstrument dat gebruikt is om de mate van actieve sturing, restrictieve sturing en co-viewing te meten niet alleen gericht was op televisiekijken, maar op mediagebruik in het algemeen. Er zijn dus ook vragen gesteld over bijvoorbeeld computer- en tabletgebruik om ouderlijke mediasturing te meten, terwijl deze studie enkel over televisiegebruik gaat. In toekomstig onderzoek is het belangrijk dat er onderscheid gemaakt wordt tussen de verschillende vormen van mediagebruik en dat de sturing van televisiegebruik dus apart gemeten kan worden.

Ondanks deze beperkingen kan deze studie bijdragen aan het onderzoek dat wordt gedaan naar de rol van ouderlijke sturing bij het televisiegebruik van hun kinderen. De hypothesen die zijn verworpen in de huidige studie, maar die in eerder onderzoek wel werden aangenomen, kunnen in toekomstig onderzoek nogmaals onderzocht worden.

Zoals al eerder is aangegeven is, spelen ouders een belangrijke rol spelen bij het televisiegebruik van hun kinderen (Warren, 2005). Het is opmerkelijk dat wanneer ouders meer restrictieve sturing laten zien, het televisiegebruik van kinderen niet afneemt. Tevens is uit de resultaten gebleken dat wanneer ouders meer restrictieve sturing laten zien, hun kinderen niet minder kijken naar televisieprogramma's met een gewelddadige inhoud. Het is belangrijk dat ouders zich bewust zijn van de negatieve consequenties van het bekijken van gewelddadige televisieprogramma's, met name wanneer hun kinderen nog jong zijn. Ouders kunnen met hun kinderen in gesprek gaan over de inhoud van gewelddadige programma's. Zo leren kinderen te begrijpen waarom hun ouders deze programma's slecht vinden. Tevens kunnen ouders hun kinderen beter stimuleren om naar educatieve televisieprogramma's te kijken, omdat deze programma's een positieve bijdrage leveren aan de ontwikkeling van kinderen.

Literatuur

- An, S-K., & Lee, D. (2010). An integrated model of parental mediation: The effect of family communication on children's perception of television reality and negative viewing effects. *Asian Journal of Communication, 20*, 389-403.
doi:10.1080/01292986.2010.496864
- Anderson, D. R., Huston, A. C., Schmitt, K., Linebarger, D., & Wright, J. C. (2001). Early childhood television viewing and adolescent behavior: The recontact study. *Monographs of the Society for Research in Child Development, 66*, 1-147.
doi:10.1111/1540-5834.00120
- Barkin, S., Ip, E., Richardson, I., Klinepeter, S., Finch, S., & Krcmar, M. (2006). Parental media mediation styles for children aged 2 to 11 years. *Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine, 160*, 395-401. doi:10.1001/archpedi.160.4.395
- Bleakley, A., Jordan, A. B., & Hennessy, M. (2013). The relationship between parents' and children's television viewing. *American Academy of Pediatrics, 132*, 364-371.
doi:10.1542/peds.2012-3415
- Borzekowski, D. L. G., & Robinson, T. N. (2007). Conversations, control, and couch-time. *Journal of Children and Media, 1*, 162-176. doi:10.1080/17482790701339183
- Brouwer, C., Duimel, M., Jansen, S., Nikken, P., Pardoën, J., & Pijpers, R. (2011). App Noot Muis. Peuters en kleuters op het Internet. Buurtboek Leiden. Afkomstig van <http://mijnkindonline.nl/sites/default/files/uploads/App-Noot-Muis-MKO-PDF.pdf>
- Christakis, D. A., Zimmerman, F. J., DiGiuseppe, D. L., & McCarty, C. A. (2004). Early television exposure and subsequent attentional problems in children. *American Academy of Pediatrics, 113*, 708-713. doi:10.1111/j.1365-2214.2004.00456_4.
- Clark, L. S. (2011). Parental mediation theory for the digital age. *Communication Theory, 21*, 323-343. doi:10.1111/j.1468-2885.2011.01391.x
- Crosnoe, R., & Trinitapoli, J. (2008). Shared family activities and the transition from childhood into adolescence. *Journal of Research on Adolescence, 18*, 23-48.
doi:10.1111/j.1532-7795.2008.00549.x
- De Decker, E., De Craemer, M., De Bourdeaudhuij, I., Wijndaele, K., Duvinage, K., Koletzko, B., ... & Zych, K. (2012). Influencing factors of screen time in preschool children: An exploration of parents' perceptions through focus groups in six European countries. *Obesity Reviews, 13*, 75-84. doi:10.1111/j.1467-789X.2011.00961.x
- Dennison, B. A., Erb, T. A., & Jenkins, P. L. (2002). Television viewing and television in bedroom associated with overweight risk among low-income preschool children. *American Academy of Pediatrics, 109*, 1028-1035. doi:10.1542/peds.109.6.1028
- Gable, S., Chang, Y., & Krull, J. L. (2007). Television watching and frequency of family meals are predictive of overweight onset and persistence in a national sample of

- school-aged children. *Journal of the American Dietetic Association*, *107*, 53-61. doi:10.1016/j.jada.2006.10.010
- Gentile, D. A., Lynch, P. J., Linder, J. R., & Walsh, D. A. (2004). The effects of violent video game habits on adolescent hostility, aggressive behaviors, and school performance. *Journal of Adolescence*, *27*, 5-22. doi:10.1016/j.adolescence.2003.10.002
- Gentile, D. A., Nathanson, A. J., Rasmussen, E. E., Reimer, R. A., Walsh, D. A. (2012). Do you see what I see? Parent and child reports of parental monitoring of media. *Family Relations*, *61*, 470-487. doi:10.1111/j.1741-3729.2012.00709.x
- Gentile, D. A., Reimer, R. A., Nathanson, A. I., Walsh, D. A., & Eisenmann, J. C. (2014). Protective effects of parental monitoring of children's media use: A prospective study. *JAMA Pediatrics*, *168*, 479-484. doi:10.1001/jamapediatrics.2014.146
- Handcock, M. S., & Gile, K. J. (2011). Comment: On the concept of snowball sampling. *Sociological Methodology*, *41*, 367-371. doi:10.1111/j.1467-9531.2011.01243.x
- Jinqiu, Z., & Xiaoming, H. (2004). Parent-child co-viewing of television and cognitive development of the Chinese child. *International Journal of Early Years Education*, *12*, 63-77. doi:10.1080/0966976042000182389
- Jolin, E. M., & Weller, R. A. (2011). Television viewing and its impact on childhood behaviors. *Current Psychiatry Reports*, *13*, 122-128. doi:10.1007/s11920-011-0175-5
- Jordan, A. B., Hersey, J. C., McDivitt, J. A., & Heitzler, C. D. (2006). Reducing children's television-viewing time: A qualitative study of parents and their children. *American Academy of Pediatrics*, *118*, 1303-1310. doi:10.1542/peds.2006-0732
- Jordan, A., Bleakley, A., Manganello, J., Hennessy, M., Steven, R., & Fishbein, M. (2010). The role of television access in the viewing time of US adolescents. *Journal of Children and Media*, *4*, 355-370. doi:10.1080/17482798.2010.510004
- Landhuis, C. E., Poulton, R., Welch, D., & Hancox, R. J. (2008). Programming obesity and poor fitness: The long-term impact of childhood television. *Obesity*, *16*, 1457-1459. doi:10.1038/oby.2008.205
- Levin, K. A. (2006). Study design III: Cross-sectional studies. *Evidence-Based Dentistry*, *7*, 24-25. doi:10.1038/sj.ebd.6400375
- Linebarger, D. L., & Walker, D. (2005). Infants' and toddlers' television viewing and language outcomes. *American Behavioral Scientist*, *48*, 624-645. doi:10.1177/0002764204271505
- Mares, M. L., & Woodard, E. (2005). Positive effects of television on children's social interactions: A meta-analysis. *Media Psychology*, *7*, 301-322. doi:10.1207/S1532785XMEP0703_4

- Marshall, S. J., & Ramirez, E. (2011). Reducing sedentary behavior a new paradigm in physical activity promotion. *American Journal of Lifestyle Medicine, 5*, 518-530. doi:10.1177/1559827610395487
- Marshall, S. J., Gorely, T., & Biddle, S. J. (2006). A descriptive epidemiology of screen-based media use in youth: A review and critique. *Journal of Adolescence, 29*, 333-349. doi:10.1016/j.adolescence.2005.08.016
- Mora, J. D., Ho, J., & Krider, R. (2011). Television co-viewing in Mexico: an assessment on people meter data. *Journal of Broadcasting & Electronic Media, 55*, 448-469. doi:10.1080/08838151.2011.620905
- Nathanson, A. I. (2001). Parent and child perspectives on the presence and meaning of parental television mediation. *Journal of Broadcasting and Electronic Media, 45*, 201-220. doi:10.1207/s15506878jobem4502_1
- Nathanson, A. I. (2002). The unintended effects of parental mediation of television on adolescents. *Media Psychology, 4*, 207-230. doi:10.1207/S1532785XMEP0403_01
- Nikkelen, S.W.C., Vossen, H.G.M., Piotrowski, J.T., Valkenburg, P.M. (in press). Media violence and adolescents' ADHD-related behaviors: The role of parental mediation. *Journal of Broadcasting and Electronic Media*.
- Nikken, P., & Schols, M. (2015). How and why parents guide the media use of young children. *Journal of Child and Family Studies, 24*, 3423-3435. doi:10.1007/s10826-015-0144-4
- Padilla-Walker, L. M., Coyne, S. M., Fraser, A. M., Dyer, J., & Yorgason, Y. B. (2012). Parents and adolescents growing up in the digital age: Latent growth curve analysis of proactive media monitoring. *Journal of Adolescence, 35*, 1153-1165. doi:10.1016/j.adolescence.2012.03.005
- Pijpers, R., & Schols, M. (2013). Iene miene media: Een onderzoek naar mediagebruik door kleine kinderen. *Leidschendam: Stichting Mijn Kind Online/Mediawijzer.net*. Afkomstig van http://www.mediawijzer.net/wpcontent/uploads/iene_miene_media_2014.pdf
- Reilly, J. J., Armstrong, J., Dorosty, A. R., Emmett, P. M., Ness, A., Rogers, I., Steer, C., Sherriff, A. (2005). Early life risk factors for obesity in childhood: Cohort study. *BMJ, 330*, 1-7. doi:10.1136/bmj.38470.670903.E0
- Rideout, V. J., Foehr, U. G., Roberts, D. F. (2010). Generation M2: Media in the lives of 8-to 18-year-olds. *Henry J. Kaiser Family Foundation*. Afkomstig van <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED527859.pdf>
- Roberts, D. F., & Foehr, U. G. (2008). Trends in media use. *The Future of Children, 18*, 11-37. doi:10.1353/foc.0.0000
- Strasburger, V. C., Jordan, A. B., & Donnerstein, E. (2010). Health effects of media on children and adolescents. *Pediatrics, 125*, 756-767. doi:10.1542/peds.2009-2563

- Valkenburg, P. M., Krcmar, M., Peeters, A. L., & Marseille, N. M. (1999). Developing a scale to assess three styles of television mediation: "Instructive mediation," "restrictive mediation," and "social coviewing". *Journal of Broadcasting and Electronic Media*, 43, 55-66. doi:10.1080/08838159909364474
- Vandewater, E. A., Park, S.-E., Huang, X., & Wartella, E. A. (2005). "No – you can't watch that" Parental rules and young children's media use. *American Behavioral Scientist*, 48, 608-623. doi:10.1177/0002764204271497
- Vittrup, B. (2009). What US parents don't know about their children's television use: Discrepancies between parents' and children's reports. *Journal of Children and Media*, 3, 51-67. doi:10.1080/17482790802576972
- Warren, R. (2001). In words and deeds: Parental involvement and mediation of children's television viewing. *Journal of Family Communication*, 1, 211-231. doi:10.1207/S15327698JFC0104_01
- Warren, R. (2005). Parental mediation of children's television viewing in low-income families. *Journal of Communication*, 55, 847-863. doi:10.1111/j.1460-2466.2005.tb03026.x
- Warren, R., Gerke, P., & Kelly, M. A. (2002). Is there enough time on the clock? Parental involvement and mediation of children's television viewing. *Journal of Broadcasting & Electronic Media*, 46, 87-111. doi:10.1207/s15506878jobem4601_6
- Wright, J. C., Huston, A. C., Murphy, K. C., St. Peters, M., Piñon, M., Scantlin, R., & Kotler, J. (2001). The relations of early television viewing to school readiness and vocabulary of children from low-income families: The early window project. *Child Development*, 72, 1347-1366. doi:10.1111/1467-8624.t01-1-00352

Samenwerking

We hebben de afgelopen tijd met veel plezier aan het afstudeeronderzoek gewerkt en dit kwam met name door de prettige samenwerking. Tijdens het proces hebben we duidelijke afspraken met elkaar gemaakt en iedereen heeft zich eraan gehouden. Hierdoor is alles soepel verlopen en zijn we niet in tijdnood gekomen.

Eerst heeft iedereen een individuele inleiding geschreven. Nadat we feedback hadden gekregen op onze individuele inleidingen is Cora aan de slag gegaan met het samenvoegen van de drie inleidingen. Alisa en Ilona hebben daarna de uiteindelijke inleiding bekeken en deze voorzien van verbeterpunten. De methodesectie is door ons allen gemaakt. Daarnaast heeft iedereen de eigen hypothesen getoetst en beschreven. Nadat we feedback hadden gekregen op de individuele resultaten, hebben Ilona en Alisa de drie individuele resultatendelen samengevoegd. Zij hebben hiervoor opnieuw een aantal analyses uitgevoerd. Cora heeft daarna het uiteindelijke resultatendeel bekeken en heeft er opmerkingen bij geplaatst. Vervolgens zijn wij alle drie bezig geweest met de conclusie en de discussie. Bij de stukjes over de hypothesen heeft iedereen de eigen hypothesen voor zijn rekening genomen. Daarnaast hebben Ilona en Cora de abstract in elkaar gezet, terwijl Alisa alle tabellen in de resultaten heeft gemaakt.

Er kan gesteld worden dat wij alle drie een gelijkwaardige bijdrage hebben geleverd aan het afstudeeronderzoek. We mogen terugkijken op een leerzaam proces en een prettige samenwerking.